

**Ze Sýrie
do Číny**

Hana Militká

Hana *Militková*

Ze Sýrie do Číny

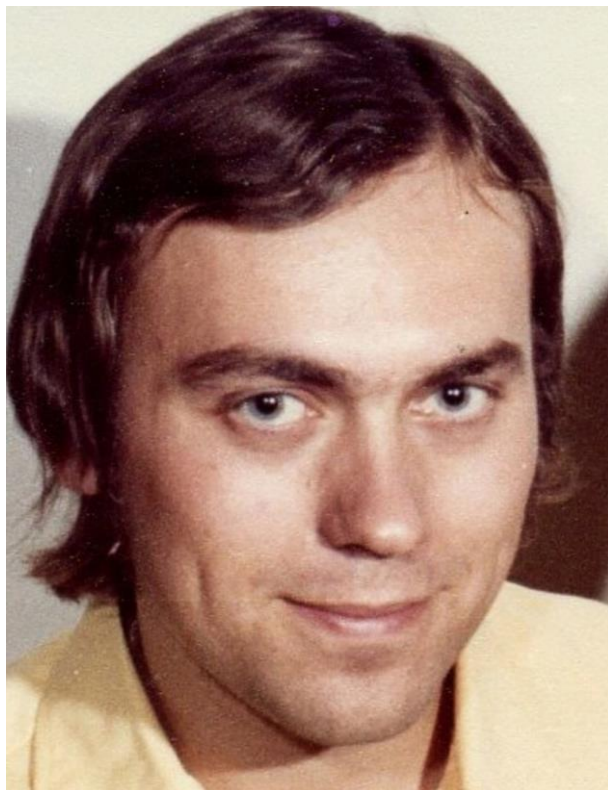

Román věnuji mým bratrům Janovi a Jiřímu Militkým.
Inspirací mi byly jejich zahraniční služební cesty.

Děkuji Rudovi Měřinskému za podklady k informacím o Číně.

Předmluva

Jiří Militký

Vždycky jsme byli velcí kamarádi. Slovo „vždycky“ fungovalo prakticky od dětských let, kdy si člověk začal uvědomovat, že svět není jenom maminka, ale i další lidičky v jeho okolí. Moje štěstí bylo, že jsem měl tři sourozence. Každý z nich měl v mém světě

svoje postavení a místo. Bylo to krásné. Je samozřejmě docela logické, že díky věkové blízkosti jsme nejvíc ty radosti i strasti prožívali se sestrou Hančou. Až později si člověk uvědomil, že máme k sobě blízko i jako kamarádi. Díky tomu jsme si vědomky i nevědomky pomáhali. Vlastně nám to vydrželo celý život a zcela určitě se to do budoucna už nezmění. Z toho tedy vyplývá, že jsem jí fandil, když se učila na ekonomce (např. španělštinu), když studovala JAMU, když hrála v divadle i nyní, když se z ní najednou stala spisovatelka. A tato podpora a zájem se samozřejmě projevovaly vždy a upřímně od ní ke mně.

Tato kniha, kterou dnes držíme v ruce, je právě produktem tohoto zájmu.

Jedná se o zachycení zcela konkrétních situací, které se staly na mých zahraničních cestách v Sýrii a tehdejší Jugoslávii. Pro přesnost je nutno doplnit, že se onen jugoslávský cukrovar nyní nachází v nově vzniklém samostatném Srbsku. Musím se přiznat, že mi je teskno, když si uvědomím, jakou hroznou dobou si musela projít rozpadající se Jugoslávie. Co všechno museli prožít ti všichni lidé, se kterými jsme spolupracovali a denně se s nimi stýkali. Je ovšem pravdou, že není ambicí této předmluvy hodnotit, jakou míru zavinění kdo nesl.

A nyní pohled na Sýrii, jak vypadala v době uvádění do provozu cukrovaru na Eufratu a jaká je tam situace dnes. Navzdory tomu, že se již podařilo vytlačit zločineckou bandu z míst, kde se tento cukrovar nachází, je to pohled žalostný a bolestný. Země, kde bylo v 80. letech k dostání vše, co se leckdy

nedalo sehnat ani v těch nejluxusnějších obchodech v tehdejším Československu, je naprosto rozvrácená, zničená, raněná a pořád neléčená. Ach, ubohá Sýrie, komu jsi co provedla, že se na Tebe snesly všechny běsy světa vytvořené nenasytnými faráři a politiky!

Kniha má velký rozměr a přesah. Je nejen poutavá svým příběhem, ale vede k obrovskému zamyšlení, že není vždy možné bagatelizovat nějaké „falešné tóny“ v politice. Na vlastní oči jsem viděl prosperující země, které z ničeho nic dopadly tak strašně.

Tato vzácná kniha, kterou vzdala má sestra Hanča hold mému snažení na zahraničních misích, vzdala hold i velmi úspěšnému snažení našeho bratra Jana na zahraniční cestě v Číně. Je skutečně nekonečná škoda, že už se k této předmluvě nemůže připojit.

MOJE DRAHÁ HANČO, DÍKY!

Tvůj brácha Jirka

Hradec Králové 3. 12. 2018

Jiří Militký

Kariéra

Léto je v plném proudu.
Život je v plném proudu.
Milování je v plném proudu.

Člověk už umí všechno ovládat.
Umí řídit auto, zaměstnance, podnik.
Umí řídit dokonce i raketoplán.
Umí taky promluvit s partnerem?
Umí svým blízkým pomoci a poradit?
Všimne si vůbec, že ho potřebují?
Nebo to neví? Nezajímá ho to?
Nemá čas zabývat se malichernostmi.

On řídí dějiny.
Vydělává miliony.
Nikdo jej nesmí zdržovat.
Nikdo jej nesmí rozptylovat.
Nikdo nemá právo odvádět jeho pozornost.
Na nepodstatné maličkosti bude čas později.
Teď ne, až potom!
Ale není žádné „potom“.
Žije se tady a teď.

Čas, který už uběhl
a nevěnoval jsi ho milování
a žití s partnerem,
výchově svého dítěte,
soužití se svými drahými,
ten čas je navždy ztracený a nikdy už se nevrátí!

Jmenoval se Kamil.
Ve škole se mu smáli.

„Kamile, Kamile,
to je ale nemilé,
jsi po škole, Kamile!
Copak řekneš své milé?“

Blbci.

Pak získal kamaráda. Jmenoval se Marcel. Ten mu začal říkat „Mílo“. Kamilovi se hodně ulevilo. Proč ho tohle jméno nenapadlo samotného? Tak málo stačilo a byl z něho jiný člověk.

Studovali na základce. Chodili za holkama.

Šli spolu i na vysokou školu ČVUT, obor Strojní fakulta.

Tam byla legrace ještě větší.

Studovali bez problémů. Užívali si života. Měli spoustu holek. Občas si je i vystřídali.

Až jednou Kamil zvaný Míla potkal Milenu.

Byla celkem nenápadná. Nejdřív si ji v houfu děvčat ani nevšiml.

Špásoval s holkama. Bavilo ho to.

A pak se to stalo.

Najednou ji uviděl.

Dívala se upřeně na něj.

Zarazil se. Zíral na ni. Bylo v ní něco, co mu najednou vzalo dech. Byla tak nenápadná, až byla zvláště nápadná. Něco zvláštního z ní vyzařovalo. Začala ho zajímat. Přitahovala ho.

Dal s ní řeč. Pozval ji na kafe. Neodmítla ani nepřijala. Byla zvláštní. Moc nemluvila. Nejdřív z ní musel každé slovo páčit. Čím víc odolávala, tím víc ji chtěl získat. Přesvědčil ji, aby s ním na jedno kafe zašla. Stačí zajít do kavárny za rohem. Tím se přece nic neděje. Tím ona nikomu nic neslibuje. Dá si prostě jen kafe. Pak může odejít. Už nikdy se nemusí spolu sejít.

Nakonec přijala jeho návrh, který zněl takto - pokud jí kafe nebude chutnat, už se nesejdou. Pokud bude dobré, domluví se spolu na dalším setkání, tentokrát na dvě deci vína.

Šli na kávu hned. Nechtěl riskovat, že ji ztratí. Byla tak nenápadná, že by ji třeba už nenašel. Mohl by na ni zapomenout. Tolik krásných a veselých děvčat se pohybovalo kolem.

„Ženská emancipace dojde na svou emancipaci. Holkám očividně nesvědčí, když se moc biflují. Pak v sobě mají přetlak. Ten musí ven. V sexu jsou divoké jako ďáblice. Pro nás je to fajn, užijeme si. Ale co budou dělat tyhle chudinky, až dostudujeme? Není zas tolik výkonných borců, jako jsme my,“ smál se.

Najednou má rande s takovou divnou holkou.

U kafe špitla, že se jmenuje Milena.

„Těší mne, Kamil, pro přátele Míla. Máme podobná jména. Budeme si je aspoň pamatovat,“ zažertoval.

Nereagovala. Jen sklopila oči. Bylo to zvláštní. Najednou kouzlo pominulo. Asi je to v těch jejích očích.

Jakmile zvedla hlavu a zadívala se na něho, zase to tu bylo. Ten zvláštní dojem, jakési záhadno, které ho nutilo, aby zkoumal. Toužil po tom, přijít kouzlu na kloub.

Kafe jí chutnalo.

Začali se scházet.

Všichni nad nimi kroutili hlavami.

„Už jsi slyšel, co se Kamilovi stalo? Klofla ho ta šedá myš. Chudák. Tak už na své avantýry dojel. Dobře mu tak, aspoň je ring volný. Máme k dispozici jeho harém. Vzhůru do bezvědomí!“

Kamil chodil zamyšlený, změnil se. Přešly ho legrácky.

Marcel mu domlouval: „Neblázní, kamaráde. Přece nezrušíš knihovnu kvůli jedné knížce, do které ses začetl a jinou nechceš. Jsme mladí, život je dlouhý, svět nám patří. Máme právo se bavit. Musíme se bavit. Je to naše povinnost.“

Jindy Marcel začal: „Vysvětli mi aspoň, co na ní vidíš.“

„To bys nepochopil. Když to nevidíš, nemůžeš to poznat. Nebylo ti dáno. Milena stojí za víc, než všechny holky v téhle budově. Je jiná. Je prostě svá. A má obsah. Je o něčem. Tady přestává veškerá legrace.“

Marcel se ptal dál: „Vždyť není hezká. Neznám nikoho, kdo by s ní chodil. Proč zrovna ty?“

„Protože ji dokážu ocenit. Protože mě vzrušuje. Ale jinak, ne jako většina holek. Je zvláštní, hlubší, je svá.“

Léto nestálo za nic.

Už s ní chodil půl roku. Ještě se nikam nedostal. Ale schylovalo se. Dělal si plány. Přemýšlel, kam ji pozve, jak to provede. Na kolejích nebylo dost elegantní prostředí. A pak, všichni všechno věděli. Hned by se rozneslo, že chudák Kamil si konečně šmrncnul s šedou myší. Tohle neměl zapotřebí. Rozhodl se pro hotel. Začal sondovat, jaké mají kluci zkušenosti s hotely. Který by byl nejvhodnější.

„Blázníš, já a do hotelu? Kde bych na to vzal. Vycházím se stípkem tak tak, naši mne podporují, seč můžou, ale už moc nemůžou. Stačí přece zajít do parčíku, někde za keřem to taky jde.“

„Já do hotelu zásadně nechodím,“ řekl machr, který nechtěl přiznat, že nemá dost peněz. Stačí ji trošku opít. Vystrčí to všude. Nedávno jsem ji sklátil v telefonní budce. Myslela si, že když schová hlavu a vystrčí to dveřmi ven, že ji nikdo nevidí. No, asi by ji nikdo podle toho vystrčení nepoznal, oni jsou si holky dost podobné. Tak měla skoro pravdu. Sice ji kolemjdoucí viděli, ale nepoznali. Někteří radili, někteří se hihňali, jeden se dral, že mi pomůže. Ale jinak fajn. Radím ti, žádněj hotel. Je pod úroveň lízt do hotelu.“

Tak na takové rady opravdu nebyl zvědavý. S Milenou nešlo jít jen tak za keř. Nevystřčila by ji ani z telefonní budky. Byla jiná. A on si to chtěl pořádně vychutnat. Nespěchal na ni. Pěkně pomalounku, polehounku s ní chtěl splynout.

Pak ho napadlo, že je možná ještě panna. Ale s tím si hravě poradí, žádná panna nemusí být pannou napořád, pokud je trošku rozumná. Tahle představa ho vzrušovala. Byl zvědavý, jak bude milostný akt probíhat.

Nakonec si řekl, že jít se svou dívkou do hotelu je i pro něho pod úroveň.

Pronajal si byt.

O bytu se dověděl náhodou, uviděl na nástěnce u vrátnice mezi inzeráty cedulku s nabídkou. Byt nebyl daleko od školy. Šel se tam zeptat. Zjistil, že není ani drahý.

Nejdřív jí chvíli trvalo, než se odhodlala přijmout nabídku na sbírku motýlů. Samozřejmě jí Kamil řekl, že žádnou nemá. Málem

na svůj žert doplatil. Nechtěla žertovat o milování. Nechápal proč. Co je na tom zlého?

Pak vše pochopil.

Když přišli do pronajatého bytu, už se chladilo šampaňské. Ve váze byly květiny pro Milenu. Taky koupil jahody a bonboniéru. Nevěděl, čemu dá přednost.

Ona poprosila o tlumenou hudbu.

Když si připili, postavila se do prostoru. Začala se zlehounka vlnit.

Kamil si myslel, že chce tančit. Ale vyčkával, aby se mohla projevit.

Sundala si svetřík.

Pomaloučku, polehoučku, po milimetru si ho sundávala. Něco tak dráždivého, tak svůdného, ještě neviděl.

Všechny holky, které dosud měl, byly na všechno moc hrc. Pak sice přišlo prc, ale akt proběhl trošku jako cvičení na spartakiádu. Jednou zepředu, pak chvílku zezadu, pak ještě francouzsky, inovace byly jen v pořadí. Je pravda, že většinou začínaly líbačkou, pak francouzsky, pak si lehly a počkaly, až na ně partner vlezl. Pak se přemohly a vlezly na partnera. Byly krásné, byly úžasné. Byly bez citu. Bez vztahu. Trvaly na kondomu. Kamil tomu říkal pláštěnka. Když bylo po všem, slezly. Půl hodiny se sprchovaly. Pak se tvářily jako hvězdy.

Chvilé, kdy holky už zase seděly oblečené, pomilované, vysprchované a důležité, neměl rád.

Všechny se tvářily stejně blbě, stejně nafoukaně. Byly pyšné, jak to dnes zase tomu chlapovi nandaly. Bylo z nich cítit, jak na ně nikdo nemá. Tedy ony si myslely, že na ně nikdo nemá.

Kamil míval pocit, že byl použitý a odhozený. Sice byl sex s některou z nich lepší, než použít návod z příručky „Udělej si sám“. Tohle už ho skoro vůbec nenaplňovalo, šlo jen o mechanické dráždění a pár okamžiků vzrušení.

S Milenou zažil něco zcela jiného. Nakonec nezklamala. Milování s ní bylo nádherné.

Kam se hrabaly všechny holky z vejšky dohromady! Byla naprosto úchvatná!

Člověk na ní viděl, že ji milování baví.

Užívala si každou vteřinu svádění, zrovna jako potom každou vteřinu milování.

Zprvu nemohl skoro dýchat, jak byl vzrušený jen tím, když si sundala po delším striptýzu svetřík.

Spatřil její nádherná ňadra, která se tiskla v krajkové podprsence. Její vzrušené bradavky pronikaly mezi krajkou. Chtěly se ukázat v celé své kráse.

Kamil byl vzrušený na nejvyšší míru, už mu hrozila předčasná ejakulace.

A to už toho zažil docela dost!

Její striptýz trval poměrně dlouho, ale Kamil by se díval mnohem déle.

Během striptýzu měl několikrát namále, ale vydržel nevrcholit. Něco tak vzrušujícího si ani nikdy nepředstavoval.

Když byla jen v krajkovém černém spodním prádle, přiblížila se k němu. Jemně jedním prstem si ho přitáhla k sobě. Kamil se postavil. Přistoupil k ní. Ona jej pohladila jemně jako vánek po víčkách, po rtech, po uších, po krku. A začala mu nesmírně pomalu rozepínat jednou rukou knoflíčky u košile. Vlnila se stále v rytmu tiché hudby.

Hladila jej po hrudníku, zlíbala mu každičkou část odhaleného těla. Pak mu rozepla pásek u kalhot, vytáhla jej a ovinula mu ho kolem nahého pasu. Přitáhla ho až těsně k sobě. Cítila jeho sílu, jeho mužnost. Rozepla zip na kalhotách a pomalu mu je spustila na zem. Pak si ho přitáhla k posteli. Lehla si na ni a nechala se celá zlíbat.

Milovali se spolu dlouho a něžně. O co něžněji se milovali, o to hlubší zážitek to pro ně byl.

Ráno se Kamil probudil.

Milena byla pryč.

Na její části polštáře ležel dopis: „Promiň, musela jsem odejít. Nerada se ráno probouzím jinde, než ve své posteli. Když budeš chtít, zavolej mi někdy. Milena.“

Telefonní číslo chybělo. Zapomněla ho připsat. Nebo to udělala naschvál?

Byl rozladěný.

Měl divný pocit, že si s ním Milena hraje. Od toho tady byl on, aby si hrál s děvčaty. Ony mají přijít a odejít, když si on vzpomene.

A milovat se budou, když on chce.

Tohle bylo jiné.

Pak si vzpomněl na prožité milování.

Zachvěl se touhou.

Cítil, že si tenhle vztah začíná žít poněkud mimo jeho kontrolu.

Nebyl si jistý, zda se mu to líbí.

Podíval se na hodinky. Zjistil, že má nejvyšší čas, aby sebou hodil a běžel do školy. Měl dnes důležitý zápočet, nemohl přijít pozdě. Nestihl si ani uvařit kávu. Jen se rychle oblékl, opláchl obličej, urovnal vlasy a utíkal do školy.

Ještě, že bydlí tak blízko.

Zápočet dostal, ale bylo to o fous. Nemohl se zcela soustředit. Byl trochu jako tělo bez duše. Dokonce i profesor si toho všiml. Dal mu zápočet s tím, ať se jde vypoťit, že není zcela zdrav.

Kamil se vztekal.

Takhle to dál nejde.

Musí zabrat, chce mít výborné výsledky, potřebuje dostat zase stipendium.

Hlavně se chce dostat za rok na stáž do ciziny. A ta je jen pro nejlepší. Míst je málo. Nemůže si teď dovolit ten přepych zamilovat se. Všechno by prošvihnul.

Zvláštní bylo, že Mileně mohl vzdorovat jen tehdy, když u něho nebyla. Jakmile byla v jeho blízkosti, propadal jejímu silnému vlivu. Nikdy by se jí nevzdal.

Jeho myšlenky se však neustále k Mileně vracely. Rušilo ho to v učení. Rozhodl se, že využije příležitosti. Nemá její telefonní číslo. Nebude po něm pátrat. Buď se nějak sejdou, nebo ne. On nebude ten, který by prosil o schůzku. Potřebuje zabrat, mít

výborné výsledky. Jet na půlroční stáž. Dostat výborné místo v prestižním podniku. Začít si budovat kariéru.

Teprve potom, když vše dobře půjde, si může dovolit nějakou lásku. Ale nesmí jej spalovat, vše musí být v pohodě, aby mohl v klidu pracovat. Pokud bude všechno šlapat tak, jak si představoval, bude šťastný, jeho život bude naplněný. Samozřejmě bude mít rodinu. Až přijde čas. Nechtěl žít sám. Chtěl mít dvě děti, chápavou manželku, která se postará, aby vše šlo svým klidným chodem domácnosti, která neobtěžuje. Nevyžaduje jeho zvláštní pozornost.

On bude vydělávat, ona může být doma s dětmi, když bude chtít. Pokud bude trvat na tom, že půjde do práce, může jít, vezmou si k dětem vychovatelku, nebo jak se tomu říká. On na to vydělá. Co vydělá ona, nechá si jako kapesné, na nákupy a tak.

V těchto záležitostech měl jasno.

Milena do toho zatím příliš nezapadala.

Hlavně ji potkal moc brzy.

Třeba bude mít děvče trpělivost a počká na něho, až se uchytlí, až se zapracuje.

Za pár dní se mu podařilo začít se soustředit na studium. Zase byl ve své kůži.

Asi za měsíc potkal Milenu na chodbě školy. Podíval se do jejích očí. Byl ztracený. Skončili spolu v jeho bytě. Byl naprosto uchvácený. Nechápal, proč se jí vyhýbal. Proč se snažil na ni zapomenout. Strávili spolu nádherný víkend.

V pondělí ráno, když se probudil, byla zase pryč. Na její části polštáře ležel lístek: „Až budeš chtít, tak mi zavolej. M.“

„Už zase zmizela,“ začal se vztekat.

„Takhle přece nemůže vztah fungovat. Proč večer neřekla, že ráno odejde? Je to pořád dokola! Jako kdyby tím dávala najevo svou převahu,“ říkal si.

Její odchod ho popudil víc, než poprvé. Zařekl se, že jí volat nebude. Celé pondělí se však nemohl soustředit. Netušil, co probírali ve škole. Chodil jako tělo bez duše.

„Je ti blbě? Neleze na tebe něco?“ zeptal se Marcel.

„Nic mi není,“ utrl se Kamil.

„No tak promiň, snad jsem toho tolik neřekl,“ naštvál se kamarád.

„Ne, ne, ty promiň, asi máš pravdu, nějak se necítím nejlíp. Myslel jsem, že spolu posedíme, že půjdeme na pívko, ale půjdu si radši lehnout. Nezlob se.“

Zmizel.

Šel do svého pronajatého bytu. Plácl sebou na postel.

„Takhle to nepůjde. Nějak se neovládám. Musím něco vymyslet.“

S touto myšlenkou usnul.

Druhý den šel na studijní oddělení.

Zeptal se sekretářky, jak to vypadá se stážemi. Zda by nešlo nastoupit dřív než v posledním semestru.

„Máte velkou kliku,“ smála se na něho sekretářka. „Včera odstoupil jeden student, se kterým jsme počítali. Nemáme na jeho

místo náhradníka. Ovšem nástup je už příští týden. Jestli se stihnete se všemi profesory domluvit, zda vám odloží zkoušky, nebo jestli stihnete některé v předtermínu, byla by pro vás určitá šance, že se na tuhle stáž dostanete. Museli bychom vše projednat s děkanem. Pokud by vám udělil výjimku, je to vaše. Ale otázka zní, zda ovládáte perfektně anglický jazyk. Vše si promyslete, oběhnete profesory. Zítra mi dejte vědět, jak to s vámi vypadá. Nemáte moc času. Ukažte, co ve vás je. Jak moc o tuhle stáž stojíte. Je v Sýrii, staví se tam nový velký cukrovar. Kdo tam uspěje, bude mít dveře do světa otevřené. Teď je to na vás.“

Kamil byl jako u vytržení.

Nic lepšího si nemohl přát.

Sehnal pět ze sedmi profesorů.

Se čtyřmi se dohodl na předtermínu zkoušky.

Pátý si nechal čas do zítřka na rozmyšlenou.

Kamil letěl domů. Začal se biflovat. Teď se zúročí, že chodil na přednášky, pravidelně se učil. Třemi zkouškami si byl jistý. Na čtvrtou se začal připravovat. O tuhle šanci se musí porvat. Snad i ten pátý profesor bude souhlasit. Se dvěma, které zatím nesehnal, bude určitě mluvit zítra. Doufal pevně, že je přemluví, aby mohl uzavřít semestr předčasně. Už se viděl na stáži.

Učil se téměř celou noc.

Ráno šel do školy, vyhledal zbylé dva profesory. Jeden souhlasil se zkouškou ještě tento týden, druhý odjížděl mimo Prahu. Mohl jej vyzkoušet až za deset dní.

Běžel tedy na studijní za sekretářkou, aby se domluvil.

„Máte štěstí, celý odjezd se odkládá kvůli stávce letištních zaměstnanců v Damašku.“

Kamil zajásal: „Mám velikou kliku, snad všechno stihnu.“

Odběhl vyhledat pátého profesora ze včerejška, který mu slíbil dnešní vyjádření k předčasné zkoušce.

Profesor souhlasil, pozval jej k sobě do kabinetu a nezávazně si s ním pohovořil o probírané látce. Kamil měl přehled.

„Právě jste uspěl u zkoušky,“ oznámil za chvíli profesor. „Udělal jste na mne hluboký dojem nejen svými znalostmi, ale především svým zápalem pro věc. Musím uznat, že takové nadšení se v dnešní době málokdy vidí. Vrátil jste mi iluze o mladých lidech a jejich touze po poznání. Děkuji vám, Kamile.“ A potřásl mu rukou.

Kamil byl nadšený.

Běžel domů učit se další látku na další zkoušky. Měl na ně čtrnáct dní, ale nemůže plýtvat časem. Musel rychle hledat další fakta.

Zdolával jednu zkoušku za druhou.

Zbývala poslední, nejtěžší.

Připravil se, jak nejlépe mohl.

Na chodbě cestou na zkoušku potkal Milenu: „Ahoj, dlouho jsem tě neviděla, nepůjdeme na kafe?“

„Teď nemůžu. Mám před sebou důležitou zkoušku.“

„Počkám na tebe, jestli chceš.“

„Jo, dobře, počkej,“ řekl, když se jí zadíval do očí a hlava se mu zatočila. Najednou nevěděl, co vlastně chtěl. Za chvíli se vzpamatoval.

Dalo mu hodně práce soustředit se na naučenou látku.

Zkoušku udělal s vypětím všech sil.

Byl naštvaný, protože málem přišel o stipendium.

Za to může Milena. Pořád na něj tak divně působí. Co to v ní je? On si tohle přece nemůže dovolit. Musí studovat. Pak musí začít budovat kariéru.

Zapomněl, že na něho čeká.

Když ji spatřil sedět na chodbě, skoro se jí lekl.

„Jak jsi dopadl?“ zeptala se. Držela v ruce fotoaparát a vyfotila si ho.

„Jo, dobrý. Mohlo to být lepší,“ zamumlal. „A nefoť mě, nemám to rád,“ odsekl naštvane.

„Jdeme na kafe?“ zeptala se.

„Můžeme, mám chvíli času.“

„Jsi unavený.“

„Asi jo, mám toho moc,“ nebylo mu do řeči.

V kavárně si objednali.

Milena dlouho míchala kávu: „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Chtěl bys rodinu?“

„Kdo by nechtěl. Jednou, až dostuduju, až se usadím v nějakém dobrém podniku, až...“

„Co kdyby tě něco takového potkalo dřív?“

„Nesmysl. V dnešní době se dá všechno naplánovat.“

Podíval se na hodinky: „Nezlob se, už budu muset letět.“

„Kam spěcháš?“

„Já ti to ještě neřekl? Pozítří odlétám na stáž do Sýrie.“

„Cože?“

„No, stavíme tam cukrovar, tak mě vybrali.“

„Myslela jsem, že máš nárok až za rok, po ukončení ročníku.“

„Je to tak, jenže jim někdo vypadl, tak mi dali šanci. Prostě mám štěstí.“

Zadíval se na Milenu: „Bude se mi po tobě stýskat. S tou rodinou jsi to nemyslela vážně, vid'? Doufám, že chceš taky dostudovat a začít někde makat, ne?“

„No jistě, samozřejmě.“

„To rád slyším. Nezlob se, ale už musím jít.“

„Aha, tak ti přeji, abys tam byl spokojený. Na jak dlouho tam jedeš?“

„Asi na pět měsíců, ale může se to i protáhnout. Škola slíbila, že mi stáž započítá jako studium. Pokud prý na mne nebudou stížnosti,“ zasmál se. „Vrátil bych se do svého ročníku. Pokud zvládnou všechny zkoušky.“

„Moc ti to přeju. Měj se tam krásně,“ vstala a políbila ho na čelo.

Najednou si připadal jako malý rozmazlený kluk, který si prosadil svou hračku. Než se zmohl na slovo, byla pryč.

Měl smíšené pocity. Na jednu stranu jásal, že má zelenou. Na druhou stranu v něm zůstala určitá pachuč, jako kdyby někoho

zradil. Ale vždyť Mileně nic nesliboval. Párkrát se spolu sešli, několikrát se milovali. Je pravda, bylo to nádherné. Ale on musí myslet na svou budoucnost.

Předběhl své spolužáky, zvládl profesory, zvládl zkoušky. Uměl přimět lidi, aby mu chtěli vyhovět. Měl dar působit na lidi. Jen ta Milena se vymykala. Buď na něho počká, nebo pro něho není vhodná. Dál už o ní nepřemýšlel.

Šel balit.

Zavolal domů, aby jim oznámil šťastnou novinu, že za pár dní odlétá do Sýrie. Neskrýval nadšení, že se mu plní jeho krásný sen.

Byl přesvědčený, že začíná jeho cesta na vrchol.

Cesta

Byl připravený.

Večer před odletem se rozloučil s Marcelem: „Budu ti psát, jak jen to půjde. Beru si notebook, snad tam bude přístupná internetová síť. Kdyby vázlo spojení přes net, napíšu dopis. Měj se tu moc hezky.“

„A co Milena?“

„Nevím, není mi jasné, jak to s ní vlastně je. Když jsme spolu, je to fantastické, když se nevidíme, neozve se třeba měsíc. Zvláštní. Nevím, co si o ní mám myslet. Vlastně se jen málo známe. Pokud o mne stojí, musí pochopit, jak je pro mne tahle stáž důležitá. Pokud mě nepochopí, nedá se nic dělat. Holek je na světě spousta,“ skončil Kamil svou úvahu.

Popili spolu. Pak musel jít spát.

Vstával velmi brzy.

Na letiště si vzal taxi. Pro jednu nebude škudlit, tímhle mu začíná nová etapa života. Musí se naučit přemýšlet v jiných dimenzích. Začínal se mu nový způsob života líbit.

Spatřil skupinku studentů z vyššího ročníku. Připojil se k nim.

Všichni protáhli obličej. Jejich vůdce promluvil: „Co tady děláš, mladej? Nezabloudil jsi z mateřské školky? Tady mají sraz chlapi, co zvládnou těžkou dřinu a jedou do neznáma.“

„Ahoj kluci, jedu s vámi. Jeden váš kolega odřekl, nemohl ze zdravotních důvodů. Katedra mě posílá s vámi.“

„Podívej se na toho cápka. On si snad myslí, že je jeden z nás. Půjde tam do tuhého. Nikdo za tebe nebude dělat tvou práci. To si uvědom. Pokud ses právě lekl a upustil něco do kalhot, utíkej k mamince a neplet se mezi chlapy.“

„Myslím si, že jsem tady mezi vámi správně. Žádné práce se neleknu. Budu se snažit, abyste se mnou byli spokojení.“

Kluci se zasmáli: „Taková řeč se nám líbí. Budeš nám chodit pro pivo. Když budeš poslušný, možná to tam přežiješ. Já jsem nějaký Vašek Nývlt. Snaž se, ať je všechno v pořádku.“

„Určitě spolu budeme dobře vycházet. Vždyť se už trochu známe ze školy,“ zakončil debatu Kamil. Připravil si doklady i zavazadla k odbavení.

Teprve, když se letadlo vzneslo do vzduchu, ucítil zvláštní šimrání kolem žaludku: „Kostky jsou vrženy,“ zašeptal. Usmíval se. Těšil se. Měl však i trošku obavy, co je čeká nového. Zároveň ho neznámo vzrušovalo.

Letěli do Vídně. Tam přestoupí na letadlo do Káhiry. V Káhiře mají asi šestnáct hodin pauzu. Určitě té doby využije k prohlídce města. Byl velmi zvědavý, jaký dojem bude mít z tohoto někdejšího starobylého zázraku, který byl svědkem slavné historie lidstva. Slyšel i viděl pár filmů i spoustu fotek. Ale spatřit ten historický zázrak na vlastní oči je něco zcela jiného.

Z Káhiry jim zbývaly necelé dvě hodiny letu. V Damašku sednou na autobus. Okusí místní cesty. Neměl o nich valné

mínění. Ale byl mladý. Jeho dobrodružná povaha se hlásila k životu. Doma o sobě ani netušil, že jej tak lákají cizokrajné země.

Cítil, že je na správné cestě. Na té, kterou se toužil vydat.

Káhira, القاهرة Al- Qáhira

Znamená Vítězná. Má přes osm miliónů obyvatel, s přilehlými městy tvoří obrovské velkoměsto s šestnácti milióny obyvatel.

Káhira, zvaná též Cairo, leží na hranicích Evropy, Asie a Afriky. Vzhledem k důležitosti historické i kulturní získala přezdívku Matka světa.

Kamil se připravil na svou cestu do světa dobře. Historii miloval, znal spoustu detailů.

Věděl, že Mohamed byl hlavním vůdcem islámského světa, jemuž bůh, Alláh zjevil Korán. Po smrti proroka Mohameda roku 632 zvolili sunnité prvním voleným hlavním chalífem a vůdcem celé říše Mohamedova přítele a kolegu Abú Bakra.

Sunna je zvyk, cesta a přeneseně tak zvaný živý korán, jenž společně s Koránem tvoří základ islámského náboženství, etiky a práva.

Sunnité tvoří asi 75% všech muslimů ve všech islámských zemích kromě pěti států - Iráku, Íránu, Ománu, Bahrajnu a Ázerbájdžánu. Většina muslimských přistěhovalců v evropských zemích patří rovněž k sunnitům. Proti zvolení Abú Bakra protestovali šiiité (z arabského ší'at Alí – strana Alího), kteří tvrdili, že titul chalífy má zdědit muž v Mohamedově rodině, zeť Mohameda Alí. Mohamed nezanechal žádné mužské potomky.

Nebyla ještě stanovena žádná pravidla pro dědictví tohoto vysokého postavení.

Alí protestoval proti volbě Abú Bakra. Ale nepodnikal žádné kroky k uchopení moci. Nakonec se chalífou roku 656 skutečně stal, ale již 661 byl zavražděn. K moci se dostala dědičná dynastie Umajjovců.

Kamil měl seznam památek, kam se chtěl podívat během letecké přestávky v Káhiře.

1. Na první místo si napsal **Starou Káhiru, Koptské město**. Jedná se o křesťanskou čtvrť, která je postavena na původní pevnosti Římanů, na základech původního osídlení řecky nazývaného Babylon. Věděl, že se nejedná o biblické město Babylon, nazývané též Bránou boží, jehož ruiny leží 88 kilometrů jižně od Bagdádu poblíž města al-Hillah u Eufratu, na území dnešního Iráku.

Ve Staré Káhiře je několik pozoruhodných křesťanských kostelů, koptské muzeum, Ezrova synagoga z roku 827, Amrova mešita, která stojí na místě první egyptské mešity z roku 641.

2. Jako další si vybral **Íbn Tulúnovu mešitu**, nejstarší funkční káhirskou mešitu vystavěnou mezi lety 876 a 879 n. l. místodržícím Íbn Tulúnem. Mešita je postavena v architektonickém stylu iráckých mešit včetně spirálového minaretu. Vedle mešity je Gayer-Andersonovo muzeum, ve kterém se uchovávalo velké množství orientálních sbírek jak

z islámského světa, tak i z Dálného východu. Shromáždil je britský vojenský lékař John Gayer-Anderson.

3. **Al-Azhar** je nejslavnější káhirska mešita, která vznikla v roce 970 vlivem dobyvatele Egypta Džauhára as-Sikiliho. Tuto mešitu si Kamil nechtěl nechat ujit. V roce 975 byla při mešitě založena univerzita. Tato univerzita je druhou nejstarší a stále fungující univerzitou na světě. Dodnes si zachovává pověst nejdůležitějšího centra, které se zabývá studiem islámského práva, studiem a výkladem islámu a výukou klasické arabštiny.

Věděl, že nejstarší univerzita na světě byla založena roku 859 v Maroku ve městě Fes a nazývala se Univerzita Ala-Karaouine.

4. **Islámská Káhira** je nejstarší část Káhiry stojící na místě fátimovské rezidenční čtvrti. Od roku 1979 je zařazena na seznam světového dědictví UNESCO. Zachovala se část původních hradeb s jednou bránou na jihu a dvěma na severu. Na hlavní ulici se nachází většina historických staveb.

5. Ještě by rád viděl **Heliopolis**. Jedná se o archeologickou lokalitu na stejnojmenném severovýchodním káhirském předměstí Heliopolis. Stávalo zde město Iunu, jedno z velmi významných středisek ve starověkém Egyptě. Dochoval se z tohoto starobylého města pouze jediný stojící obelisk. Moderní část Heliopolis nechal vystavět v secesním stylu na počátku 20. století belgický podnikatel baron Empain. Tato část stále patří mezi nejluxusnější káhirska čtvrti. Sídlí zde egyptský prezident.

6. Pokud mu zbude čas, určitě by chtěl ještě navštívit **Bazar Chán al-Chalílí**. Největší bazar Afriky společně s ulicí Muski tvoří

jádro islámské Káhiry. Na severním okraji stojí pozůstatky původní Wikály al-Bazar založené v r. 1382 pro ubytování cizích kupců a skladování zboží.

Takto vybavený vědomostmi, doufal, že alespoň nějaké památky uvidí na vlastní oči. Chtěl nasát atmosféru, udělat si sám svůj vlastní dojem z tohoto zvláštního světa.

Sotva přistáli na mezinárodním letišti v Káhiře, vzal si taxíka a zadal mu první adresu ze seznamu vybraných památek.

Již cestou z letiště byl překvapen moderní Káhirou. Jeho představy o tomto městě byly zcela jiné.

Při návštěvě památek byl překvapený jejich zachovalostí. Byl naprosto nadšený svými poznatky a dojmy. Je pravda, že se mu podařilo zavítat i do chudinské čtvrti, tam byl zaražený, jaké rozdíly existují v tomto městě měst.

Byl doslova přesycen dojmy. Zato na fyzickou stravu poněkud zapomněl a hlad jeho mládí se nyní silně hlásil ke slovu.

Na letišti koupil rychlé občerstvení.

A pak se to stalo.

Omylem vstoupil do jedněch dveří, o kterých se domníval, že vedou k odbavovací hale.

Spatřil čtyři domorodce v uniformách, kteří byli zcela vyvedeni z míry tím, že se k nim někdo odvážil vstoupit.

Okamžitě ho napadli a násilím posadili na židli. Neustále vykřikovali něco arabsky, ukazovali na jeho fotoaparát, který se mu houpal na hrudi.

Snažil se anglicky vysvětlit, že mu za chvíli letí letadlo do Damašku. Nevníмали jej.

Po půl hodině se přiřítíl tlumočník.

Sdělil Kamilovi, že je podezřelý ze špionáže.

Málem se zhroutil. Nemohl pořádně dýchat. Nezmohl se na slovo. Byl propocený a velmi unavený.

Za další půl hodiny se objevil Vašek Nývlt. Spustil zostra na všechny přítomné plynou arabštinou. Vysvětlil jim, že Kamil patří k nim, že jsou z univerzity ve střední Evropě a jedou pomáhat stavět cukrovar v Arabské zemi. Pak zmírnil svou řeč, viděl, že upoutal jejich pozornost. Všichni se ujišťovali navzájem svou vstřícností, že příště spolu musí vypít šálek čaje. Nakonec se Vašek velmi slušně odporoučel. Táhl Kamila s sebou do odbavovací haly.

„Tys nám dal, mladej, ani nedutej. Málem tě tu zavřeli. Máš velikou kliku, že moje prababička je odtud z nedaleké vesnice.

„Děkuji ti, Vašku.“

„Máš za sebou nezapomenutelný zážitek. Žijí tady neuvěřitelní lidé.“

„A cos jim vlastně řekl, že mě pustili?“

„Nic moc, udělalo na ně dojem, že umím jejich řeč. Oni totiž umí anglicky, ale rádi si hrají na tajemné. Většina lidí je skvělá. Ale hlavně na ně zapůsobilo, že moje prababička žije tady. Že jsem šokován, že by v jejím a tím pádem i mém městě mohl být můj přítel, spolužák z univerzity v nebezpečí. Oni jsou na svou univerzitu velmi hrdí, slovo univerzita tady funguje trošku jako

zaklínadlo. Kdyby proti tobě opravdu oficiálně vytáhli špionáž, neměli bychom šanci. Polykal bys smrdutý vzduch jejich vězení spoustu let, pokud by tě nečekalo něco horšího.“

Pohlédl na Kamila a viděl, že má dost. Objednal u letušky whisky a nabídl mu se slovy: „Tak si pořádně lokni, ať se vzpamatuješ.“

Po dvouhodinovém letu přistáli konečně v Damašku.

Dimašk دمشق *ash-Shām* aš-Šám

Kamil se pomalu dostával ze šoku, který zažil na letišti v Káhiře.

Měl sice připravený seznam památek, které by chtěl spatřit v Damašku. Ale neodvážil se vydat sám městem, aby obdivoval krásy orientu.

Věděl, že se do Damašku musí vrátit, prohlédnout si pamětihodnosti. Město bylo osídleno už v 10. tisíciletí před naším letopočtem. S příchodem Aramejců v době asi 20. století před naším letopočtem získalo město velký význam. Byl zde vybudován první vodovodní systém na světě včetně kanalizace. Damašek se stal velmi důležitým centrem obchodním i řemeslným.

Ani nebyl na prohlížení památek čas.

Za chvíli po odbavení jim jel autobus.

Vydali se po asfaltových silnicích na 450 km dlouhou cestu do města Deir ez zor.

Kamil, který seděl vpředu, si všiml unaveného řidiče, který usínal. Celý zbytek cesty ho hlídal.

Po 250 km projížděli Palmyrou. Název znamená Město palem. Jedná se o velkou oázu, kde vzniklo město a nejkrásnější památky.

Bylo už šero, ale impozantní pozůstatky dávných slavných dob se hrdě a viditelně tyčily k nebi.

„Musím někdy Palmyru navštívit,“ šeptal si Kamil, který se už vzpamatoval z nepříjemností v Káhiře.

